

נבחרתי אבותי

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

טעם מנהגינו ששליח ציבור מוציא את כולם בתפילת מוסף

ז"ל מהרי"ץ זצוק"ל בעץ חיים (ח"ג דף סח):

ומוציא חובת היודע וכו'. ז"ל הרמב"ם פ"ח מהלכות תפלה ומסיים שם לפיכך אם רצה היודע לסמוך בשני ימים אלו על תפלת ש"צ להוציא ידי חובתו הרשות בידו עכ"ל. ודברים אלו מקורם במשנה סוף ר"ה כשם שש"צ חייב כך כל יחיד ויחיד חייב ר"ג אומר ש"צ מוציא את הרבים ידי חובתם. ובגמרא שקלו וטרו בהא ומסיימי בה הלכה כר"ג בברכות שלר"ה ויה"כ יע"ש וכן פסק הרי"ף שם. והריב"ש ז"ל סי' רצ"ה מביאו ב"י סי' תקצ"א כתב שמה שנהגו להתפלל בקצת מקומות תפלה א' היא מפני שרובם ע"ה וכו' יע"ש.

וכבר השיבו הראנ"ח ז"ל בדרשותיו פרשת אמור דף קכ"ב דאין טענת הריב"ש ז"ל מספקת שאם מפני זה היה להם לצבור להתפלל תחלה ומי שיודע להתפלל היה מתפלל ומי שלא ידע היה מתפלל עם ש"צ בחזרת התפלה ע"כ אני אומר שהמנהג הזה לא נכנס במקומות ההם לחסרון ידיעתם קרא מקרא כמו שהרב כותב עליהם. אבל לרוח דעת ויראת אלדים אשר היתה באמונה אתם והוא כדי להוציא עצמם מידי מחלוקת אשר נחלקו הראשונים בתפלת המוספין של יום הזכרון שהרי"ץ גיאת רובים אשר אתו מהגאונים כ' שאין הצבור מתפללים בתפלת המוסף ט' ברכות אלא שבע ואין אומרים גם כן מלכיות זכרונות ושופרות וש"צ יורד ומתפלל תשע וצבור שמתפללין תשע מפסיקים תפלתם ואחרים נחלקו עליהם ואומרים שהצבור צריכים להתפלל תשע ומי שמתפלל שבע הוא מחסר הברכות וכל מה שבירך הוי ברכה לבטלה כיון

המשך בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ושב ה' אלדריך את שבותך (דברים ל. 5)

כתב רש"י: היה לו לכתוב והשיב את שבותך, רבותינו למדו מכאן, כביכול שהשכינה שרויה עם ישראל בצרת גלותם, וכשנגאלין הכתיב גאולה לעצמו שהוא ישוב עמם. ועוד י"ל שגדול יום קבוץ גלויות, ובקושי, כאילו הוא עצמו צריך להיות אוהו בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל (ישעיה כו, יב), ואף בגלויות שאר האומות מצינו כן, ושבת את שבות מצרים (יחזקאל כט, יד): עכ"ל.

והוא מה שכתוב ביחזקאל (א. 8) היה היה, שפירש המלבי"ם, בא אליו דבר ה' לנחם את הגולים שידעו שהשכינה עמם גם בהיותם בארץ אויביהם. עכ"ל.

וכל כך למה, מפני שה' יתברך על אף שהוא מלכנו, ומלך מעניש את עבדיו, ואם מורדים בו אף הורגם, אך הקב"ה אינו כן, כי הוא גם אבינו, ואבא שמעניש את בניו רוצה להשיב עמם, ולכן ה' יתברך נקרא מלך רחום וחנון שאינו כשאר מלכים. ולכן ה' אתנו בצרותינו ובגלותינו. כי כאשר צריך הבן רפואה לחוליו, אביו לוקחו לרופא ואף מסייע לרופא לרפא את בנו, גם כאשר הוא מצער מאוד את בנו, כי יודע הוא שזה לטובת בנו. והן אמת שלאבא כואב עד למאוד כאשר מצטער בנו, אך זה בגדר "עין במר בוכה ולב שמח".

ואם בגשמיית העולם הזה שהינו שבעים שמונים שנה והמרבח עד מאה ועשרים שנה, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר ברוחניות של הבן שזה חיי נצח נצחים, שחובת האדם להיות חזק ולצער את בנו כשצריך, ואפילו עד הכאה. אך שיהיה זה בגדר "עין במר בוכה ולב שמח". ר"ל, אין לחנך את הילד מתוך כעס פנימי למה הוא לא מקשיב לי, למה הוא לא שומע לי, אלא לחנך מכאב ודאגה לשלום חיי נצח נצחים של הילד, והוא "לב שמח", שיודע שבכך מועיל הוא לבנו, וה"עין במר בוכה", להראות לו את כאבנו וצערנו שאינו הולך בדרך טובים.

וב"ה בדורנו זה יש הרבה בני עליה שהינם כן. ועיני ראו ולא זר כיצד הורים הזילו דמעות של כאב כאשר היינו צריכים לשוחח האב עם הבן יחדיו, אשריהם ישראל! אך מכיון שעדיין הדבר צריך חיזוק אצל מי שצריך, העלנו זאת עלי עליה.

ודבר זה צריך להיות לא רק אצל הורים המחנכים ילדיהם, אלא אף אצל מחנכי ילדי ישראל. שכאשר צריכים להתנהג עמם ביד קשה צריך המחנך להרגיש כאב ודאגה בלב, ולא ח"ו כעס ורוגז על תלמידיו, ואפילו כאשר הפליא לעשות והתחצף לנגד שאר התלמידים, עכ"ו יראה כעס בפניו אך לבו יכאב עליו. ויוסיף על זאת שיקח את התלמיד המדובר לאחר מכן לשיחה ויתנה בפניו את כאבו, ר"ל, יספר לתלמיד הלז שלבו כואב עליו שאינו הולך בדרך טובים.

וראשית לכל דבר וענין שאנו פועלים ועושים צריכים להרבות תחינה ליושב מרומים, שיכנסו דברינו באהבה ללבות בני שובבים, אכ"ר.

עורך משפע בריכה העליונה, האיש אשר ידיו רב לו במלאכה, ועיתותיו צפופות, ועכ"ו שם פניו לת"ת, ולא חוסך מאנעו והונן, ומרים נדבה ביד נדיבה, ה"ה שחר בן אחרון הי"ו. יה"ר שיצריך ה' ימי בטוב ושנותיו בנעימים, ויראה ברכה בעמלו כל הימים, וכל זרעו ילכו בדרכי מישורים, ויהיו כצבאות הקדושים עם ארץ ימים ושנים.

מחידושי רבותינו

והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל הגויים וגו' ושבת עד ה' אלדיך, וגו'. (דברים ל, א) יש להקשות למה תלתה התורה מצות התשובה אחר שיבואו עלינו הברכה והפכה ולא כתבה התורה תשובה בפני עצמה, והלא היא אחת מתרי"ג מצות וכך היל"ל איש כי יחטא ועבר על מצות ה' ושב עד ה'.

ויש לומר שדיבר הכתוב בהוה לפי שאין דרך האדם להנחם על מעשיו הרעים ולשוב בתשובה שלימה מיד אחר שחטא ועדיין הוא עומד בשלותו אלא אחר שיבואו עליו יסורין ומקרי הזמן הרעים ואמר הלא על כי אין אלדי בקרבי שרחק ממני בעוני לפיכך מצאונו הרעות האלה ואז הוא חוזר בתשובה.

ועוד כדי להורות שאין מצות התשובה תלויה בחטא ועבירה דוקא אלא בכל זמן שישב האדם אל לבו לדרוש בתורת ה' ומצותיו כדי לשמור ולעשות רצונו הרי הוא מקיים מצות ושב עד ה' אלדיך כי זוהי התשובה האמתית לתקן החטא הקדום של אדה"ר שבשבילו נולד יצה"ר באדם, ולכן התורה והמצות הם ג"כ נקראים תשובה שהם תבלין למתק יצה"ר שנברא מחטא אדה"ר.

וראיתי בכ"י תלמיד אחד שהקשה על מצוה זו ואמר שמי שהוא צדיק גמור ולא עשה שום עבירה ורוצה לקיים כל תרי"ג מצות כיצד יקיים מצות תשובה והוא כתב שיעשה עון קטן ואח"כ יעשה תשובה כדי להשלים תרי"ג מצות והביא לו ראייה מן המשנה האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב אין מספיקין בידו דדוקא החוטא שני פעמים הוא דאין מספיקין בידו לעשות תשובה אבל אם חטא פעם אחת כדי לקיים מצות תשובה אשרי חלקו ועל זה אמר דהע"ה אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון. עון אחד דייקא ע"כ ממה שמ"כ.

ואני אומר שארי ליה מאריה להאי צורבא מרבנן שכ"י כן וכל מי שאומר כן הרי זה בכלל המגלה פנים בתורה שלא כהלכה ורח"ל מהא"י דעתא ואינה אלא דעת ישמעאלים ומי שלבו נוקפו ולא עון קטן הוא מתיר אלא אף עון גדול שבגדולים רח"ל מפתויים כאלה ואני אמרתי על זו הקושיא בקהל רב שעל זה ארז"ל במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, ומי שהוא צדיק גמור שאינו יכול לקיים מצות תשובה אין לו לקיים אלא תרי"ג מצות ולא יוכל לעמוד במקום בעלי תשובה שקיימו כל תרי"ג מצות וזה כדבר מליצה ואני יודע שלא יספיק לכל משכיל, ואשר לעדין פשוט בתשובת שאלה זו דלא קשיא מידי שמצוה זו לא נפלת היא ולא רחוקה אבל ישנה לכל אדם בכל מקום ובכל זמן כי מי זה אמר שאין מצות תשובה אלא לחוטא חטא ועובר על מצוה, הלא היא נקראת תשובה סתם אפילו בלא חטא ודאי וז"ל החסיד בשם חובת הלבבות בפתח שער התשובה ז"ל ואומר בחיוב התשובה והצורך אליה שכבר נתברר לנו מדרך השכל ומן הכתוב, ולכן מצותה היא שיתפלל האדם לפני ה"ת השיבנו אבינו לתורתך וכי כמו שתיקנו אנשי כנה"ג כי מי הוא זה שנולד ובא לעוה"ז ותלמודו בידו שלא יצטרך לומר השיבנו אבינו לתורתך, או מי הוא זה שידע בתרי"ג מצות כתיקונן משעמד על רגליו שלא יצטרך לומר וקרבו מלכנו לעבודתך וגם מי הוא זה שיוכה ליראה הפנימית קודם היראה החיצונית שלא יצטרך לומר והחזירנו בתשובה שלימה כי אדם אין צדיק בארץ, ומאחר שהוא בארץ החומרית, והרי כל גופו חומר ויצר רע, הנה השיעבוד על חומר ויצרו הרע כדי לעשות רצונו של מקום מיד הוא מקיים מצות תשובה ודאי שהרי הוא שב מדרך החומר ויצה"ר אל דרך השי"ת ותורתו הקדושה ואין לך בעל גוף בעוה"ז שיהיה מתחלתו עושה רצונו של מקום בטבעו בלי כפייתו אלא לאחר הכפייה דוקא וההרגל הוא קונה לו טבע אחר לבחור בטוב הנצחי ולמאוס בטוב המדומה והנפסד בזה הוא מקיים מצות תשובה ונקרא בעל תשובה. ובענין מה שאמרו רז"ל במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד, הכוונה היא על הגשמות שבאו לעוה"ז ועל הנשמות שעדיין לא באו שהנשמות שלא באו לעוה"ז הם שנקראין צדיקים גמורין באמת, והנשמות שכבר באו לעוה"ז וחזרו למעלה, הם הנקראים בעלי תשובה באמת. וארז"ל שהפרש גדול יש בין אלו לאלו, שהנשמות שבאו לעוה"ז וקיימו המצות הנה קנו ע"י זה לבוש וצלם מבחינת הבידורים שבידור מרפ"ח ניצוצין שהם ס"ג שהוא למעלה משם מ"ה ולכך אין צדיקים גמורים שהם הנשמות שעדיין לא באו לעוה"ז ולא זכו ללבוש זה יכולים לעמוד במקומם של אלו בעלי תשובה שהם הנשמות שבאו לעוה"ז וזכו ללבוש הזה, ובוה ביארו לנו חז"ל טעם ביאת האדם לעוה"ז. כללו של דבר שאין נקרא צדיק גמור אלא מי שלא שלט בו יצה"ר מעולם כגון הנשמות שתחת כסא הכבוד שעדיין לא באו לעוה"ז ולא נתלבשו בחומר ולא יקרא בעל תשובה אלא מי שבא לעוה"ז ועשה רצונו של מקום והוא מלוכש בגוף וחומר, והמשכיל יבין ויזהיר בתורה, כי האדם מקצר מעשות מה שהוא חייב בו מחובות השי"ת מדרך השכל מה שמצאנו על האדם מהתחלפות טבעו והבדל שרשי הרכבתו והתהפכות מדות נפשו והתחייב מזה שיתחלפו מעשיו כפי החילוף ההוא אם טוב ואם רע ועי"ז יצטרך לתיקון התורה ומוסר הנהגתה, אבל מה שמן הכתוב מה שאמר הכ"י כי יצר לב האדם רע מנעוריו וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום וכי ובריש פ"א מש' זה כי בביאור מהות התשובה שטעם התשובה היא התקנת האדם לעבודת השי"ת אחר יציאתי ממנה וכי עש"ב.

הראית לדעת כי אחר שהעיד הכתוב והשכל כי יצר לב האדם רע מנעוריו אין לך שום אדם אפילו צדיק גמור שאינו מקיים מצות תשובה מקודם והיא קודמת לכל מצות התורה, אחר שבתחילה האדם הוא מתעלם וסר מעבודת השי"ת, הנה אח"כ כשלומד מה שהוא חייב בו ורוצה לעשות המצות בזה הוא מקיים מצות תשובה ואם ישוב ויחטא אח"כ ויבטל אותה המצוה או יעבור עליה יחזור אל התשובה והרי הוא מקיים מצות תשובה פעם שניה ולעולם מצות תשובה נוהגת קודם כל מצוה ואחר כל מצוה זולתי המילה שתחלתה שלא לרצון ולכן

(משכיל דרשי למהר"י קרח זצ"ל)

(חסר)

פתרונות לפרשת 'כי תצא'
אחודה חידה! מברך שלישי, יש בו ארבעה פסוקים ומתחיל באות ה'.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב שלום זכריה כהן.
הזוכה בהגרלה: מפעי שריה.

אחורה חידה!
גולה על אף שלא חטא
שב על אף שלא עשה תשובה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

בטעם אמירת סליחות

מוהר"ר שלום עוזיירי זצוק"ל
מובא בספר זכר צדיק עמ' ר"ג
משל על גביית העון

לפעמים יקנה האדם מהחנוני דבר הנאה של משקל קטן בהקפה ואינו יודע שדמיו יקרים, והוא קונה פעם אחר פעם בהקפה ובדעתו כי הוא חייב רק איזה פרוטות, וכשבא לפרוע לחנוני אחרי זמן מרובה, והנה החנוני מפתיעו שהוא חייב כו"כ דינרים או סלעים, הוא שואלו מאין הצטבר כל החוב הזה, החנוני משיב לו ואומר מפני שכל חתיכה קטנטנות עולה במחיר גדול. ואז הלה מבין למפרע את גודל וכובד חובו שהעמים על עצמו בגלל חוסר שימת לבו בזמנו.

הנמשל, לפעמים אדם דש באיזה עבירה קטנה לפי מחשבתו, ובמשך הזמן נעשית כהיתר, וחושב לפעמים אם באולי היא עבירה, אין כל כך עונשה גדול. אבל כשיבואו ימי שילום ויבואו עליו יסורין, והוא מפשפש במעשיו ואינו מוצא עבירות גדולות, אז הוא מוצא את התירוץ הנכון אשר מן השמים מעירים לו כי אותה עבירה או עבירות קטנות לפי דעתו הן חמורות וגדולות במשקלו של אל דעות, ומה נשאר על האדם לעשות רק לרצות את עונו ולשפוך שיחו ולהתודות לפני שוכן מעונו.

לעילוי נשמות
מרדכי בן שלמה חסיד
ובן עמי בן בנימין עוזיירי, תנצב"ה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דנין
בשכחע"י

המשך מהעמוד הראשון

שמחסר הברכות וגדולים וטובים בסברא הזאת סוברים ג"כ כמו שמבואר כל זה בפוסקים עיין בטור מחלוקתם):

על כן ראו המקומות ההם להוציא עצמם מידי ספק זה שלא יתפללו הצבור כלל לעצמם תצא עם ש"צ בזה ודאי אין מי שיחלוק שמתפללין תשע אף שהצבור כולן מתפללין עם ש"צ עש"ב ובדף קכ"ד חזר הרב הראנ"ח והניף ידו פעם שנית ודבר בזה ומסיים בה ע"כ הקהלות ההם להוציא עצמם מידי ספק נהגו שלא להתפלל אלא תפלה אחת עם ש"צ שבוה יודו כ"ע שמתפללים כל התשע ויצאו מן המחלוקת ולא חשבו לתפלת הלחש כיון שאינה אלא שיסדיר ש"צ תפלתו עכ"ל.

ובספר כנה"ג סי' תקצ"א הביא דברי הראנ"ח אלו להשיב על הריב"ש עיין שם: וראיתי שואלים לענין אמן שאחר כל ברכה וברכה אי שפיר לענות או לא משום דיש לחוש להפסקה. והנה לאו שאלה היא זו דכבר פשטוה רבנן קמאי בתכאליל שכתבו ועונה אמן אחר כל ברכה משמע ברור דליכא הפסקה ושפיר דמי לעשות כן לכתחילה ואולי שיצא להם ספק זה ממה שראו למהרמ"א בהגהותיו סימן קכ"ד והלבוש בסימן רל"ב וז"ל ה"ה שכתבו דכל שמתפללים יחד הש"צ והצבור טוב שיהיה אחד לכל הפחות שיענה אמן אחר ש"צ או יענו התינוקות אמן עיין בהרד"א ולבוש:

אברהם בראש יעקב כנגדו יצחק בנתים. רבים הוקשה להם דבור זה מה היום מימים להיות סדרן כך ולא כסדר הולדותם אברהם יצחק ויעקב. וראיתי בסידור שערי רחמים שהגיהו ואינו כלום ולא בלשון הרב דייק שאמר ויהיו היום חקוקים בכסאך דוק מלת היום דמשונה יום זה שצריכים אנו לרחמים וכבר סידר הרב בתחלת דבריו כן כדי שתזכור להם זכות אברהם וחסידותו ויעקב ותמימותו ויצחק ועקידתו הרי שינה סדרן פעמים והסדר הנהוג יעקב באחרונה והיום באמצעיתא עיין זוהר פ"ש ויצא דף ק"ן ע"א שטה י"ט ודף קנ"א ריש ע"א ומבואר הוא בזוהר בכמה מקומות ודבר גדול דבר הנביא והוא עפ"י זוהר פ' בהעלתך דף ק"ן ע"ב כשהביא שם על פסוק ויסע ויבא ויט הפסוק הראשון רמז הוא לאברהם נסדר כסדר כל אות ואות ופסוק ויבא הרמז ליצחק נסדר למפרע וכו', וכת' הזוהר על זה וע"ד אתוון כלהו למפרע דכתיב ויהי הענן והחשך דכיון דעאל יצחק בדינו ולא קרב זה אל זה אינון דאתו מסטרא דאברהם לא קריבו דא בלא דהא לא יכלין בגין דהאי באר אתדבקא ביצחק כד"א ויאר את הלילה דכד אתמליא לאתחברא ביצחק ולא קרב זה אל זה ולא יכל לקרבא עד דאתא יעקב ואתחבר באברהם ונטל ליצחק ואשדי ליה איהו באמצעיתא כדין אתקשר מהימנותא דא בדא ודא בלא ואשתיובו ישראל ובה עלו דברי הרב ז"ל כהוגן בלי קושי ובלו הגה"ה ודו"ק: (אמר אחי"ה אם תרצה להביט היטב עיין בפ"י חמ"י עצמו בפשטי כוונת התקיעות הובא לקמן בשמו):

ובשו"ת עולת יצחק ח"א סימן ע"א האריך בזה למאוד, יעו"ש באורך:

בדרכיהם אתהלך...

התלאות בשליחות לאימאם (ח"י)

ועין הנשיא נאצר ויאמר: תדעו על נכון, אפילו יש מאה אנשים מזויינים ילוו את השיירה, לא יוכלו להציל. ולכן לפי מה שאני מכיר את הרב הראשי יחיא, וגם כן יוסף הוזה, שבהיותי מאז משרת במשטרת תורכיה, היינו נפגשים ומשוחחים בעניני הצבור, וגם כן למענכם שאתם חוסים בצלי, אני מוכרח לעשות להצלת המשלחת, מטעם שאני יודע במחשבות הרעות של הפקחים כלפי עם ישראל שבתנימן. שעל ידי הגזרות העויליות, כלו אלפים ורבות מיהודי תנימן, ועתה הם באים לחדש העוול שלהם, אבל יהיה טוב. אמנם אני עתה קורא לבן אחותי וגם למשרתי, לנסוע עמכם וללוחכם, לפי שלא יעיו שום שורד או לסטים מזויין לנגוע בשיירה, כל זמן שרואים שלוחי עמכם. ורק אני מקציב משכורתם תשעה ריאל. ולפי שהדרך רחוקה עד מאד, צריכים לנסוע לפני עלות השחר במשך שעה אחת. וגם כן אני עושה מכתב בשמי הודוש תשובה, שכבר הגיעו אליו על ידי שני שלוחי, ואולי יעזור המכתב שאני עושה לטובה.

המשך אי"ה בל"ג בשבוע הבא

מהליכות אבותינו

ההנהגה בראש השנה

כתב מהר"ץ זצוק"ל בספרים חמשה (עמ' קמ"ג) בזה"ל: הכלל היוצא לנו מכל המאמרים האלה, כמה האדם צריך לקדש עצמו, ולתקן מעשיו, ולטהר מחשבתו, ולשוב בתשובה שלימה, ויכנס לבית הכנסת באימה ביראה בענוה, לבקש לפני יוצרו, שירחם עליו, שיזכה אותו בדינו, שיעשה לו לפני משורת הדין, ויכתבוהו לחיים טובים, ואל ייקל ראשו לדבר בדברים בטלים, ולהמשך במאכל ובמשתה, אלא יעסוק כל היום בתורה, ליחד השכינה עם שאר המדות בהקב"ה, כדי למתק בחינות הדין, המתעוררים ביום זה, כדי שירחם השם יתברך על כל עולמו, שיחדש להם שנה טובה, ובפרט על ישראל, אשר הם עמו ונחלתו, ויכתבם לחיים טובים, אמן כן יהי רצון. עכ"ל.

ומרן הגר"י רצאבי שליט"א כתב בשע"ה (סימן ק"י ה"ב) וז"ל: כשיוצאין מבית הכנסת, יש ללכת בשובה ונחת, שמחים וטובילב, בבטחון כי שמע ה' קול תפילותינו ותקיעותינו ברחמים. ואוכלין ושותין כיד ה' הטובה, ואין מתענין בראש השנה ולא בשבת בנתיים. ומכלמקום יזהרו שלא לאכול כל שבעם, למען לא יקלו ראשם ותהא יראת ה' על פניהם. ואחר ברכת המזון יש נוהגים שלא לישן, וכן ראוי לעשות. ורק אחרי חצות יכול לישן. והיושב בטל, כישן דאמי. אלא יעסוק בתורה או בתהלים או בספרי יראה ומוסר, כי קדוש היום לאדונינו. והולכין לבית הכנסת לומר מזמורי תהלים בציבור עד תפילת המנחה. ובהרבה מקהילותינו אין נוהגין לומר סדר תשליך: ובעיני יצחק שם כתב וז"ל: ויש נוהגים ללמוד עד שמתאספים רוב הציבור, ואז מתחילים תהלים. וכמרכין יש נוהגים שאם כבר הרבו באמירת תהלים ונותר פנאי, לומדים עד תפילת המנחה.

וז"ל הר"ר אברהם ערוסי הלוי ביורה חטאים פרק ה' אות י"א, בשני הימים שלראש השנה משכימים להתפלל כנהוג. ויוציאים לקדש ולאכול. וחוזרים לביהכ"נ (ללמוד) ולקרוא תהלים עד עת ערב, כי נוהגים איסור שתית יין ומשתה ושמחה ושירים, לפי שהם ימי דין עכ"ל. ולא רק בשני הימים, אלא גם בשתי הלילות שליו"ט זה רבים נוהגים שלא לישן, וסימניך מה שאמרנו חז"ל בערכין דף י': שאין אומרים "הלל" בראש השנה, מפני שספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו. אמנם ראיתי שנדפסה שירה לראש השנה ממחרש"ש זיע"א, תחילתה שמעו קול שופר וכו' משמע דלא קפיד. וכן שמעתי שיש נוהגים לישן. ויש הנוהגים לומר אז מפיזי הסליחות הנדפסים במחזורים. עכ"ל.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

הזוכים במבצע 'אוספים זכויות'
בהגרות 'שופר של איל'
התלמידים הנעלים
ישראל בן יעקב ני"י
אלעזר שמחי ני"י
יהי רצון שיעלו במעלות התורה
והיראה ויזכו לתקוע בשופרם
בהיכלא קדישא, אכ"ר.

חכמי תימן

הרב יתר בן סעדיה זצ"ל
מחכמי העיר צעדה בצפון
תימן. חי לפני כ-300 שנה.
תנצב"ה

להצלחת אביחי שוסף
הי"ץ הוא וב"ב

להצלחת מידד שוסף
הי"ץ הוא וב"ב

להצלחת ר' אברהם
בן זכריה מדויל הי"ץ
הוא וב"ב

התודה...

הברכה...

לאישי היקר במעלה, צנוע ונחבא,
וידיו רב לו בעשייה מעולה,
הן בצמצעית היום,
והן בתקוף הלילה,
ה"ה אסף נהרי הי"ץ
יהא רעוא שיתמלאן כל משאלות
לבו לטובה, ויראה כל זרעו
הולך בדרך ישראל סבא,
בבריאות איתה ונהורא מעליא,
ואריכות ימיא ושניא,
וירבה זרעו כחול ימא
וכרביא דבשמיא, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

לק"י

מזמין את הציבור הקדוש לאמירת

"סדר אשמורות רבתי"

עם תלמידי הת"ת והוריהם במעמד נשיא המוסדות

מן הגאון רבי **יצחק רצאבי** שליט"א

פוסק עדת תימן

מח"ס שלחן ערוך המקוצר ח"ה, שו"ת עולת יצחק ג"ח ועוד

ובהשתתפות בנו

הרה"ג **משה רצאבי** שליט"א

רב ק"ק 'פעולת צדיק' אלעד.

רבי **ברק צברי** הי"ו יו"ר תנועת יש"י

האשמורות יתקיימו בערב כיפור ליל שלישי ט' תשרי תש"פ

בשעה 4:00 בבית הכנסת "פעולת צדיק"

רחוב רבינו סעדיה גאון (פינת המאירי) אלעד.

תפילת שחרית בהנף החמה

דרשת מן שליט"א בסיום התפילה

בברכת

תכתבו בספר החיים ובספר הזכרון

הנהלת התלמוד תורה

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה